

Bij elkaar blijven voor de kinderen;
‘Misschien was het toch beter geweest’

Kinderen van gescheiden ouders doen het minder goed op school en durven minder snel vaste relaties aan te gaan. Sterker nog, ze ontwikkelen zicht tot lager opgeleide promiscueuze volwassenen. En wiens schuld is dat? Juist ja, van ons moeders die niet hard genoeg voor de relatie hebben gevochten en *voilà*, bij deze een extra schuldgevoel. Gratis en voor niets. Alsof we er niet genoeg hebben. Moeten we dan toch maar bij de vader blijven, om het geluk van onze kroost veilig te stellen? En het geluk van onze kinderen zo boven het onze te stellen?

Het ging al een tijdje niet goed, tussen ex en ik. Er waren ruzies. Veel ruzies. Over zijn gebrek aan initiatief, mijn perfectionisme en hoe ons gedroomde leven er uitzag. We waren het maar over één ding eens; de opvoeding van onze zoon. Hij was onze voornaamste prioriteit. Voor hem waren we verhuisd naar een kindvriendelijke wijk en overwogen we zelfs een stationwagen.

Mijn ex en ik leerden elkaar in een dorpsdiscotheek kennen. Ik was zestien met een Puch, hij 21 met een Porsche. Onze levens konden niet meer van elkaar verschillen, maar we vielen als een blok voor elkaar. Hij was boomlang, slim, lief en zeer aantrekkelijk. Aan kinderen dachten we niet. Vakanties, etentjes en weekendjes weg met de boot, daar lagen onze prioriteiten. Ik zag hem ook niet als de potentiële vader van mijn nageslacht, maar als mijn vriendje *du jour*. Zorgen en kindwensen waren voor later. Dacht ik...

Net 19 was ik en opeens in verwachting. Nu ja, opeens... Dat was het verhaal naar de buitenwereld. Ik ben gewoon te makkelijk geweest. *Soit*. Maar goed, dan is er opeens een foetus en moest ik me zorgen gaan maken om een nestje. Een huisje voor mijn gezin, een broedplaats voor mijn eerstgeborene.

En zo geschiedde. Denk Vinex-locatie. Denk boodschappen op de fiets en denk dus die gezinswagen waarin ik moest rijden. Maar dat eigenlijk absoluut niet wilde. En zo groeiden we uit elkaar. Discussies, irritaties en knallende ruzies waren het gevolg. Op een dag was ik zo boos dat ik een bord zuurkool tegen het plafond smeed. Zuurkool die we aten omdat alleen hij dat zo lekker vond. Ik voelde me onbegrepen en geremd in mijn ontwikkeling. Ik wilde praten over deze emoties, maar voor hem hoefde dat niet. We hadden het toch goed? We hadden financieel niets te klagen, meneer was happy en de kleine groeide goed. Ja, daar kon ik niets tegenin brengen, maar ik voelde me niet oké. Ik wilde mezelf ontwikkelen en leren kennen en dat kon toch niet met hem? Hij hield me alleen maar tegen. Dus we moesten maar uit elkaar, vond ik.

Om een paar redenen had ik te snel geredeneerd. Zo blijkt het lastig de breuk te verkopen aan je omgeving, als je er in hun ogen niet alles aan gedaan hebt. En ja, met alles bedoel ik vooral praten. Met een professional, zoals Claudia van Kalleveen. De psychologe is gespecialiseerd in echtscheidingen en merkt dagelijks wat relatietherapie kan doen. “Sommige cliënten komen bij me als ze het bord ‘Te Koop’ al in de tuin hebben staan. Dat is aan de late kant, maar nog niet onoverkomelijk. Het komt echt voor dat koppels het dan alsnog samen gaan proberen, omdat ineens duidelijk is wat er echt tussen ze in staat.”

In Claudia’s praktijk komen verschillende stellen die voor de kinderen bij elkaar blijven. “De redenen daartoe lopen erg uiteen. Zo heb ik een stel in behandeling waarvan zij zelf kind is van gescheiden ouders. Dit wil ze haar kinderen koste wat kost niet aan wil doen. Dit gezin

leeft nu platonisch naast elkaar. Vader en moeder hebben ieder een eigen slaapkamer. De kinderen weten het daardoor wel, maar omdat er openlijk over wordt gesproken, is het niet vreemd voor ze. En dat werkt prima.”

Zelf ben ik nu zes jaar verder en het waren de meest leerzame jaren van mijn leven. Mijn ex koos vier jaar geleden ook voor zichzelf en nam voorgoed afstand van zijn zoon. Hij deed het niet voor minder dan voor dat perfecte gezinnetje. Hierdoor heb ik mezelf leren kennen. Ik weet nu pas wie ik ben en heb een beroep op krachten moeten doen waarvan ik niet eens wist dat ik ze had. Ik heb zoonlief staand leren plassen (‘Schatje, pas op je schoenen’), win zaklampen bij de schiettent op de kermis, voer hele discussies over evaluerende en legendarische Pokémon en verkies soms gamen boven een half uurtje bellen met een vriendin. Ik doe het aardig, maar ben geen man. Geen stoere, grote vent die het mannetje met één armbeweging optilt. Geen kerel die langs de kartbaan staat te roepen. Neen, ik hou bij ieder rondje mijn hart vast. Maar, is dit echt zo erg? Met vriendinnen moet ik vaak lachen; wat zal mijn zoon een leuke man worden voor zijn geliefde. Hij weet precies wanneer een complimentje op prijs wordt gesteld, snapt de blijdschap wanneer perfecte laarzen eindelijk zijn gevonden en hoort alle *girltalk* aan over hoe mannen zich misdragen. Hij kan het beter doen. En hij zal het ook beter doen. Want alle onderzoeken ten spijt, hoe mis het volgens de cijfers ook gaat met onze kroost na een scheiding... Diezelfde onderzoeken zeggen dat kinderen alle begrip hebben als ze volwassen zijn. En dan stort hij zich maar minder snel in een relatie. Dat hoeft niet perse erg te zijn. Misschien is dat juist heel verstandig, nu ik erover nadenk.

<<<KADER>>>

Wat is wijs?

- Ga bij twijfel altijd op je gevoel af en geef het de tijd. Je hoeft niet vandaag nog te beslissen.
- Doe jezelf niet te kort voor de kinderen. Door voor jezelf te kiezen geef je namelijk een belangrijk signaal af naar je kroost. Namelijk dat het oké is om eigen keuzes te maken.
- Zorg voor onafhankelijkheid, zowel emotioneel, materieel als financieel. Dat maakt de situatie gelijkwaardig en zo kan je makkelijker de knoop doorhakken. Bij iemand blijven omdat je niet met de kinderen op een flatje wilt, is dan niet aan de orde.

<<<KADER>>>

Bij elkaar blijven voor de kinderen werkt alleen wanneer je;

- Heel duidelijke afspraken maakt en je daaraan houdt. Over de opvoeding, maar ook over eventuele scharrels. Mediation kan hierbij helpen.
- Een eigen plek/leven hebt. Je werk, een zolderetage voor jou alleen, een druk eigen sociaal leven... Hier kan je veel voldoening, rust en plezier uit halen.
- Allebei achter de keuze staat. Wanneer de een nog hopeloos verliefd is, heeft het eigenlijk geen kans van slagen. Dan ontstaan er alleen maar jaloerse gevoelens en irritaties.
- Je elkaar nog wel aardig vindt. Relaties die ontstaan zijn uit vriendschap hebben daarom de meeste kans om succesvol platonisch verder te gaan.

<<<KADER>>>

Zij doen het wel:

Marisa (37):

“We hebben twee kinderen, van vier en zes. Daar hebben we heel bewust voor gekozen. Samen wilden we dat perfecte gezinnetje. Dat was de bindende factor tussen ons. Niet de

passie. Mijn man had altijd biseksuele gevoelens, maar nu is hij verliefd op een man. Dat was een enorme schok, maar bleek geen reden om uit elkaar te gaan. We hebben ieder onze eigen slaapkamer en hij gaat af en toe 'sporten'. Zo noemen we dat. Hij vertrekt als de kinderen in bed liggen en komt 's ochtends weer thuis voordat ze wakker worden. Hoe lang ik het volhoud, weet ik niet. We hebben mediation en dat helpt me erg bij het communiceren. Soms doet het namelijk nog wel pijn, dat ik zo ben afgewezen. Dat ik mijn man niet meer kan opwinden. Ergens wil ik ook wel doorgaan met mijn leven, maar het belang van mijn kinderen is groter. Zij moeten eerst die goede basis hebben."

Sandra (29):

"De koek is op. We waren elkaar eerste geliefden op de middelbare school. Sparen voor de uitzet, samenwonen, trouwen en een kindje. We deden alles precies volgens het boekje. Maar nu is de liefde voorbij. Ik hou wel van hem, maar ben al heel lang niet meer verliefd. Het is wel fijn en vertrouwd om bij elkaar te zijn, maar ik verlang erg naar een leven zonder hem. Juist eens niet weten waar ik aan toe ben. Om die reden wilde ik ook geen tweede. Henry is nu bijna acht en ik wil tot hij naar de middelbare school gaat een gezin blijven. Ik ben net begonnen aan een opleiding en ik wil een goede baan als ik de stap straks zet. Dat maakt me minder afhankelijk."

Nienke (41):

"Jarenlang woonde ik praktisch in de kroeg. Ik had vriendjes bij de vleet, reisde voor mijn werk de hele wereld over en dacht niet na over een vaste relatie. Maar ja, ik werd wel steeds ouder. Iets dat in de kroeg heel confronterend is. Je ziet al die jonge mooie meiden en ik voelde me steeds meer een taart. En daar was Joris. Mijn leeftijd, vlot en met een sterke kinderwens. Ik was 38 en we besloten er in een opwelling voor te gaan. Binnen een jaar werd onze dochter Lise geboren. Ik was blij met haar komst en wilde meteen door voor nummer twee. Gezien de tijd moest ik ook opschieten. Ruim een jaar later kwam mijn zoontje Alexis ter wereld. En nu, drie jaar na onze eerste date, heb ik twee kinderen en een vaste vriend. De passie tussen ons is helemaal weg. Ik heb geen puf meer om uit te gaan, de seks is voorbij en ik zit niet lekker in mijn vel. Ik denk veel na over vertrekken, maar dat is nu geen optie. Ik zou niet weten hoe ik twee kleintjes kan combineren met mijn drukke baan. Dus voorlopig kijk ik het maar even aan."

N.B. Dit artikel is geschreven door schrijfster Agnes Hofman t.b.v. magazine Mama voor het april nummer 2009